

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **JUDr. E. P.**, zastoupeného Mgr. Jakubem Tichým, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2011, čj. KrÚ 26445/2011/ODSHI/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 14. 2. 2012, čj. 52 A 26/2011 – 69,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce se dle rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“) dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 31. 7. 2011, a § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Přestupku se dopustil tím, že dne 20. 4. 2010 v době okolo 17:23 hod. na silnici číslo I/37 u obce Čeperka ve směru od Hradce Králové na Pardubice, jako řidič motorového vozidla Mercedes-Benz, rzv X, jel rychlostí 127

km/hod (po odečtení tolerance měřícího zařízení). Překročil tak v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/hod o 37 km/hod, tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou zvláštním právním předpisem o 30 km/h a více.

[2] Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zamítl. Krajský soud v Hradci Králové žalobu zamítl jako nedůvodnou. Žalobní námitky byly do značné míry identické s námitkami v kasační stížnosti.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Stěžovatel svoje námitky v kasační stížnosti dělí na podstatné a nepodstatné. Všechny námitky se vesměs týkají tvrzených vad řízení před správním orgánem I. stupně, resp. před žalovaným. Na jednom místě pak stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný poslal stručné vyjádření, ve kterém odkázal na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, podle nichž žalovaný rozhodoval o neexistujícím rozhodnutí správního orgánu I. stupně [kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., část **III.A.**]. Dále zvážil, zda ve správním spise chybí určení oprávněné úřední osoby [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., část **III.B.**]. Následovala námitka o návaznosti rozhodování stěžovatelovy věci v souvislosti s vyřizováním jeho námitky podjatosti [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., část **III.C.**]. Námitkou předposlední je, že stěžovatel byl protiústavně zbaven práva účastnit se ústního jednání ve věci [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., dílem též námitka podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., část **III.D.**]. Konečně soud zvážil, zda ve věci proběhlo úplné dokazování a zda nebyl protiprávně pominut důkaz navržený stěžovatelem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., část **III.E.**].

III.A.
Datum vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně

[8] Stěžovatel opakovaně zdůrazňuje, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Má tomu tak být proto, že žalovaný uvedl nesprávné datum vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně 1. 2. 2011, byť ve skutečnosti prý jde o 26. 1. 2011. Žalovaný tak rozhodl dle stěžovatele o neexistujícím rozhodnutí a jeho rozhodnutí je proto nezákonné (v žalobě stěžovatel dovozoval nicotnost).

[9] Nejvyšší správní soud k tomu jen stručně podotýká, že se stěžovatel mýlí. Třebaže v tomto stěžovateli přisvědčil i krajský soud, žalovaný se ve skutečnosti žádné chyby nedopustil. Podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) se vydáním rozhodnutí rozumí *předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*. Na rozhodnutí správního orgánu I. stupně čj. OSA/P-726/10-D/74 je uvedeno: *"VYPRAVENO DNE: 1. 2. 2011"*. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy bylo vskutku vydáno dne 1. 2. 2011. Proto jsou nesprávné i argumenty stěžovatele o tom, že snad měl žalovaný údajnou chybu opravit, resp. že ji doposud neopravil. Žádná chyba k nápravě tu totiž vůbec není.

[10] Námitka je proto nedůvodná.

III.B.
Určení oprávněné úřední osoby

[11] Stěžovatel dále tvrdí, že ve správním spise nebyl v souladu s § 15 správního řádu uložen záznam o určení oprávněné úřední osoby. S tím souhlasí i krajský soud. Stěžovatel připouští, že by souhlasil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla vliv na správnost napadeného rozhodnutí, ovšem pokud by to byla vada jediná. Součet menších vad, kterými jsou, že správní orgán I. stupně opomene záznam a žalovaný splete datum ve výroku, na nezákonnost rozhodnutí údajně stačí.

[12] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Podle § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu. Ani v tomto ohledu správní orgán I. stupně zákon neporušil. Stěžovatel i krajský soud se mýlí, že snad ve spise musela být formálně vložena listina určující oprávněnou úřední osobu. Stěžovatel (stejně jako krajský soud) totiž přehlédl, že v daném případě bylo řízení zahájeno z moci úřední, a to podle § 46 odst. 1 správního řádu. Stalo se tak sdělením o zahájení správního řízení ze dne 10. 6. 2010, čj. OSA/P-726/10-D/7. Podle § 46 odst. 1 správního řádu oznámení o zahájení řízení z moci úřední musí mj. obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Ustanovení § 46 odst. 1 je ve vztahu speciality k § 15 odst. 4 (shodně Vedral, J. Správní řád. komentář, Praha, BOVA POLYGON 2012, s. 201). Ve sdělení byla jako osoba, která vyřizuje stěžovatelovu věc, uvedena paní E. M. Ta sdělení v souladu s § 46 odst. 1 podepsala a uvedla u sebe označení „pracovnice oddělení přestupků“.

[13] Nemělo tedy žádný smysl, aby vedle sdělení o zahájení řízení byl do spisu ještě vložen dokument, opětovně určující oprávněnou úřední osobu podle § 15 odst. 4; toto ustanovení, jak je vysvětleno shora, se tu totiž vůbec neuplatní. Ostatně stěžovatel si byl

naprosto přesně vědom, kdo je oprávněnou úřední osobou. Již ve svém prvním podání ze dne 16. 6. 2010 uvedl E. M. jako osobu vyřizující jeho věc. Jeho pozdější argumentace se proto jeví jako značně účelová.

[14] Námitka je taktéž nedůvodná.

III.C.
Rozhodnutí o námitce podjatosti pracovníků správního orgánu I. stupně

[15] Stěžovatel dále namítá, že má-li mít rozhodnutí o vyloučení pracovníka správního orgánu smysl, musí rozhodnutí o námitce předcházet rozhodnutí o věci samé. V tomto případě však rozhodnutí o námitce podjatosti nepředcházelo rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel odmítá, že tyto námitky jsou účelové. Kdyby se prý chtěl chovat účelově, mohl se nechat zastoupit třebas advokátem z Rumunska.

[16] V daném případě Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel dne 21. 6. 2010 uplatnil námitku podjatosti proti všem úředním osobám správního orgánu I. stupně. Návrhu na vyloučení úředních osob primátor Statutárního města Pardubice dne 28. 6. 2010 nevyhověl. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel dne 23. 7. 2010 odvolání. Žalovaný rozhodnutí primátora zrušil dne 20. 9. 2010, a to proto, že námitka stěžovatele směřovala též proti primátorovi města. Žalovaný poté rozhodl, že namítané úřední osoby nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování ve věci přestupku žalobce (rozhodnutí vydáno 1. 11. 2010). Následně však bylo rozhodnutí o námitce podjatosti zrušeno rozhodnutím Ministerstva dopravy, odborem provozu silničních vozidel, ze dne 7. 3. 2011, čj. 234/2011-160-SPR/3, a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání. V novém posouzení námitky podjatosti ze dne 3. 3. 2011 rozhodoval žalovaný pouze o nepodjatosti primátora města Pardubic. O námitce podjatosti dalších namítaných osob rozhodla následně primátorka města Pardubic usnesením ze dne 1. 4. 2011, ve kterém uvedla, že návrhu na vyloučení oprávněných úředních osob se nevyhovuje.

[17] Nejvyšší správní soud se shoduje se žalovaným, že v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu byla námitka podjatosti posouzena a bylo o ní rozhodnuto bez zbytečného odkladu. Ustanovení § 14 správního řádu hovoří pouze o rozhodnutí o námitce podjatosti, tedy o vydání usnesení, kterým se námitce vyhoví či nikoli. Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odkladný účinek odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno. Správní orgán I. stupně proto mohl pokračovat v řízení proti stěžovateli již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti ze dne 28. 6. 2010, byť samozřejmě nesl riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor (shodně Vedral, dílo cit. v bodě [12] shora, s. 183). Vyřízení námitky podjatosti, byť nepravomocné, tedy předcházelo vydání rozhodnutí ve věci samé a byly splněny zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí. I po všech dalších procesních peripetiích a opravných prostředcích s námitkou podjatosti nebyla podjatost rozhodujících osob shledána, resp. stěžovatel nakonec vzal tuto námitku zpět. I tato kasační námitka je tedy nedůvodná.

[18] Stěžovatel dále namítá, že o vině a sankci za přestupek rozhodoval v prvním stupni správní orgán, který „*je mimo jiné, byť ne zásadně, z výnosu z pokut placen*.“ To prý není v souladu s právními předpisy. K tomu lze jen stručně podotknout, že stěžovatel neuvedl

jedinou důvodnou pochybnost, že by jakákoliv úřední osoba měla vnitřní motivaci rozhodovat v dané věci jinak než podle zákona. Uvedená námitka je formulovaná naprosto obecně. Navíc, dle její vnitřní logiky by podjatost nastala v naprosto každém případě *jakéhokoliv* vybírání pokut. Absurdnost takovéhoto závěru není třeba dále rozvádět (srov. k tomu přiměřeně rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011 – 115, body 40-44).

[19] Ani jedna z námitek (slovy stěžovatele) „nikoliv zásadních" tedy není důvodná.

III.D.
Projednání věci bez účasti stěžovatele

[20] Jako první „podstatnou" námitku stěžovatel uplatnil, že mu nebylo umožněno řádně projednat věc za jeho účasti. To přesto, že řádně a včas předložil omluvu z ústního jednání nařízeného na den 8. 7. 2010 ze zdravotních důvodů. Věc lze projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, pokud se k předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu. Stěžovatel se omluvil pro zlomeninu v zápěstí, kterou utrpěl o něco více než 24 hodin před plánovaným jednáním. Žalobce řádně a včas doložil lékařskou zprávu o úrazu, době vzniku úrazu, jeho charakteru i doporučení pro léčbu. Osobní účast stěžovatele nemohl nahradit ani jeho právní zástupce, kterému chyběl „osobní prožitek", jak se celá situace odehrála.

[21] Ze správního spisu plyne, že stěžovatel se nejprve domáhal odročení ústního jednání z důvodu kolize se soudním jednáním, v němž měl vystupovat jako právní zástupce. Tuto omluvu správní orgán nepřijal. Při ústním jednání dne 8. 7. 2010 předložil stěžovatelův zástupce Mgr. Plíšek správnímu orgánu prvního stupně lékařskou zprávu, ze které vyplývá, že dne 6. 7. 2010 stěžovatel spadl z koně a způsobil si „zlomeninu dolního konce radia", zavřenou. V lékařské zprávě bylo dále uvedeno, že je třeba končetinu ledovat a následná kontrola měla proběhnout za týden. Lékařská zpráva neobsahovala žádné omezení, co se týče pohybu pacienta, ani nepředepisovala klid na lůžku. Správní orgán I. stupně omluvu nepřijal, neboť nebyla řádná a dostatečně odůvodněná. Stěžovatelův zdravotní stav totiž nebyl dle názoru obou správních orgánů takový, aby nebyl s to dorazit z Hradce Králové do Pardubic.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s oběma správními orgány a krajským soudem, že lékařská zpráva, která nezakazuje cestování ani nepředepisuje klid na lůžku, nemůže být považovaná za řádnou omluvu, která opravňuje stěžovatele nedostavit se ke správnímu řízení. Jakkoliv je zlomené zápěstí jistě nepříjemným zraněním, neomezuje žádným způsobem možnost dostavit se k ústnímu jednání. Od zranění uplynul více než jeden den, což je dalším argumentem ve prospěch možné účasti stěžovatele u ústního jednání. Stěžovatel argumentuje, že v důsledku zranění nemohl brát nic do ruky – k tomu lze jen poznamenat, že správní orgány ani krajský soud ho nenutily, aby do ruky cokoliv bral. Směřuje-li snad stěžovatel k tomu, že nemohl řídit automobil, ani takovýto směr argumentace nebude úspěšný. Ve všední den jistě bylo jednoduché dostat se z Hradce Králové do Pardubic veřejnou dopravou. Navíc nebylo lze ani vyloučit, aby stěžovatele svezl do Pardubic v pohodlí osobního vozu jeho právní zástupce (pokud tedy využil cestu automobilem).

[23] Stěžovatel se domáhá, aby bylo uvedeno, jak tedy měla lékařská zpráva vypadat. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že je v prvé řadě na posouzení správního orgánu, zda předloženou omluvu bude považovat za dostatečnou či nikoliv. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti obviněného z přestupku *lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu*. Zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 - 41).

[24] Stěžovatelova argumentace dovedená ad absurdum by vedla k tomu, že by jakákoliv zpráva od lékaře mohla vést dle volné úvahy obviněného k neomezenému protahování správního řízení. Je zřejmé, že vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, která skutečně znemožňuje účastnit se nařízeného správního řízení. Za takový případ se dá považovat hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohybu osoby a tedy znemožňující dostavit se na místo nařízeného jednání.

[25] Stěžovatelův právní zástupce se ústního jednání účastnil a jeho práva nijak omezena nebyla. Stěžovatel sám se pak jednání nezúčastnil v důsledku vlastního svobodného rozhodnutí.

[26] Na podporu svých závěrů argumentuje stěžovatel též rozsudkem NSS ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009 – 99 nebo ze dne 12. 3. 2009, čj. 7 As 9/2009 – 66. K tomu uvádí Nejvyšší správní soud následující. Rozhodnutí krajského soudu ani obou správních orgánů nijak nezpochybnila tezi, podle níž se čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů, uplatní též na přestupkové řízení. Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, „*základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod*“ (blíže viz cit. rozsudek čj. 7 As 9/2009 – 66). Nic z toho není rozsudkem krajského soudu zpochybněno. Na rozdíl od věcí stěžovatelem citovaných v jeho věci nebyl žádný prostor pro pochybnosti. Jádro odlišnosti stěžovatelovy věci a věci vedené u NSS pod sp. zn. 7 As 9/2009 bylo to, že v posléze uvedené věci obviněný doložil, že byl v pracovní neschopnosti, že mu byl s ohledem na jeho závažný zdravotní stav nařízen klid na lůžku bez možnosti vycházek. Ve věci vedené pod sp. zn. 7 As 28/2009 pak šlo o omluvu z důvodu předem plánované cesty do zahraničí.

[27] Kasační námitka není důvodná. O porušení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích ani o porušení práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nebo čl. 6 Úmluvy nelze vůbec hovořit.

[28] Stěžovatel dále namítá porušení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá, aby *při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*. Stěžovatel totiž tvrdí, že omluva tohoto typu by v jiných případech byla zcela jistě přijata. Tato námitka je nepřípustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nad rámec nezbytně nutného lze jen dodat, že stěžovatel ani žádné „rozdílné" případy neuvádí, a jeho tvrzení zůstalo ve zcela obecné a spekulativní rovině.

[29] Ze stejného důvodu (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) je nepřípustná rovněž námitka, že správní orgán I. stupně měl vyslechnout stěžovatele jindy (s odkazy na stěžovatelova podání ze dne 16. 7. 2010 a 9. 9. 2010). Argumentace v bodě B žaloby se totiž týkala jen a pouze omluvy z jednání dne 8. 7. 2010; jedním z podpůrných argumentů o údajné účelovosti jednání správního orgánu I. stupně *ve vztahu k nepřijetí omluvy na den 8. 7. 2010* mělo být i to, že správní orgány stěžovatele později nikdy nevyslechly (čtvrtá strana žaloby dole, pátá strana nahoře). Krajský soud tuto námitku takto i jasně pochopil a přezkoumatelně ji posoudil. Proto nelze hovořit ani o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatel v kasační stížnosti naznačuje. Ostatně na podání ze dne 16. 7. 2010 a 9. 9. 2010, kterými kasační stížnost *nově* argumentuje, žaloba neodkazovala vůbec (srov. k tomu rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS).

[30] Konečně ke skutečnosti, že si stěžovatel musel ruku ledovat, aby předešel otoku, a že si tedy asi měl „zajistit přenosnou chladničku", zdejší soud nepřihlédl, neboť ji stěžovatel uplatnil teprve po vydání napadeného rozsudku krajského soudu (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

III.E.
Námitka neúplného dokazování

[31] Za další pochybení považuje stěžovatel neúplné dokazování před správním orgánem I. stupně. To zejména proto, že nebyl vyslechnut navržený svědek Mgr. L., který dle stěžovatele měl před soudem vypovídat k potvrzení či vyvrácení tvrzení, že mu byla naměřena vyšší než povolená rychlost proto, že se snažil vyhnout nebezpečně manévrujícímu vozidlu. Stěžovatel neměl čas na snížení rychlosti svého vozidla od okamžiku ukončení manévru do okamžiku měření rychlosti. Navržený a nevyslechnutý svědek vše viděl, na rozdíl od vyslechnutého zasahujícího policisty.

[32] Správní orgán I. stupně stěžovatelem navrhovaný výslech svědka Mgr. J. L. neprovedl a tvrzení stěžovatele považoval za účelové. V řízení před správním orgánem I. stupně byli vyslechnuti policisté nstrm. Š. (člen hlídky měřící rychlost), nstrm. S. (člen hlídky na sběrném stanovišti), pprap. P. (velitel hlídky). Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že nevylučuje, že stěžovatel předjížděl jiné vozidlo, což jej donutilo překročit nejvyšší povolenou rychlost. Vylučuje však to, že by se to stalo bezprostředně před naměřením rychlosti, neboť je vysoce nepravděpodobné, že by si toho policista nepovšiml v okamžiku, kdy vozidlo sledoval v měřícím zařízení. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že o nutnou obranu či krajní nouzi se jednat nemohlo, neboť stěžovatel svou jízdou žádný útok nebo nebezpečí neodvracel. S tímto názorem souhlasil

i žalovaný. Z fotografie (č. l. 3 správního spisu) je dle žalovaného zřejmé, že měřící zařízení bylo nasměrováno směrem do kopce. Svědek nstrm. Š., obsluhující rychloměr, sledoval překročení rychlosti až v místě „na rovince“. Tento policista musel vozidlo stěžovatele nejprve v bezprostřední době před změřením rychlosti zaměřit. Na fotografii (č. l. 3 správního spisu) je zřetelně vidět jeho vozidlo po sjezdu z tohoto kopce, jedoucí rychlostí 131 km/hod, resp. 127 km/hod po odečtení tolerance. Za ním v dálce je vidět jiné vozidlo světlé barvy sjíždějící z kopce. Lze tak usoudit, že v době pořízení předmětné fotografie se stěžovatelovo vozidlo nacházelo za sjezdem z kopce, na rovince a v dostatečné vzdálenosti od jiného vozidla. Dle názoru žalovaného, možný manévr, kterým se stěžovatel vyhýbal jinému vozidlu a došlo tak ke zvýšení rychlosti jeho vozidla, nemění nic na tom, že mu měřícím zařízením byla naměřena rychlost 131 km/hod, a to až po určité době od provedení údajného manévru, po sjezdu z kopce, na rovince. I v případě, že by došlo k manévru, který nemohl policista měřící dole vidět, měl stěžovatel dostatek času na to, aby v místě měření rychlosti jel povolenou rychlostí 90 km/hod. Z fotografie (č. l. 3 správního spisu) nevyplývá, že by byl stěžovatel ohrožován nebezpečnou jízdou jiného vozidla v okamžiku měření rychlosti, ani tuto skutečnost netvrdil policista, provádějící měření rychlosti. Podle svědka Š. nebyl stěžovatel ohrožován jiným vozidlem, v případě jakýchkoli pochybností by byla situace nahlášena. Svědek S. nevyloučil, že se v okolí vozidla stěžovatele pohybovala jiná vozidla, vyslovil však pochybnost o jejich pohybu v bezprostřední blízkosti vozidla stěžovatele. S těmito závěry žalovaného se ztotožnil i krajský soud.

[33] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Pokud by stěžovatel postupně rychlost snižoval, jak tvrdí, bylo by zajímavé se ptát, jakou rychlostí tedy vlastně jel v okamžiku provádění svého údajného manévru, kterým údajně unikal před nebezpečně jedoucím vozidlem. Mnohomluvnou stěžovatelovu argumentaci lze zodpovědět velmi lapidárně: *pokud snad stěžovatel nebyl s to jiné vozidlo předjet bezpečně a za dodržení maximální povolené rychlosti, neměl ho předjíždět vůbec*. I z tohoto důvodu pak vůbec nebylo možno uvažovat o naplnění podmínek nutné obrany nebo krajní nouze podle § 2 odst. 2 zákona o přestupcích.

[34] Pokud se jedná o stěžovatelovu námitku, že v přestupkovém řízení nebyl proveden žalobcem navrhnutý výslech řidiče J. L., Nejvyšší správní soud je ve shodě se správními orgány, že stěžovatel tím chtěl prokazovat skutečnost nadbytečnou. I v případě, že by snad tvrzené předjíždění nebezpečně manévrujícího vozidla výpovědí navrženého svědka prokázal, nebyla by takováto skutečnost s to na věci cokoliv změnit. Nejvyšší správní soud opakuje: pokud stěžovatel nebyl s to předjet vozidlo bezpečně, neměl předjíždět vůbec.

[35] Správní orgán není, jak správně uvedl krajský soud, vázán jakýmkoliv návrhem účastníka řízení na provedení důkazů. Pokud provedení důkazů správní orgán odmítne, musí se s důvody odmítnutí vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí [§ 52 správního řádu; srov. např. též nález sp. zn. IV. ÚS 582/01 ze dne 22. 4. 2002 (N 52/26 SbNU 63)]. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Stěžovatel v přestupkovém řízení před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně navrhl výslech svědka L., který měl řídit tmavé vozidlo tov. zn. Ford Mondeo jedoucí za ním. Správní orgán I. stupně návrhu na výslech tohoto svědka nevyhověl, neboť považoval tento důkaz za nadbytečný a měl za to, že pokud by byl proveden, nepřineslo by jeho provedení významnější skutečnosti mající

důkazní váhu. Tento náhled plně souzní s názorem Nejvyššího správního soudu. Provedení důkazů navržených účastníky řízení správní orgán může samozřejmě odmítnout v případě, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již bylo nadbytečné. Zjišťování skutkových otázek z hlediska právního posouzení věci bezvýznamných by bylo v hrubém rozporu s efektivitou správního řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2009, čj. 1 As 44/2009 - 101).

[36] Stěžovatel konečně kritizuje svědka, zasahujícího policistu Š., že si ne všechny skutečnosti přesně pamatoval. Nijak tuto námitku nekonkretizuje. Nejvyšší správní soud naproti tomu považuje za přirozené, že s během času člověk již jen s ohledem na povahu lidské paměti zapomíná určité detaily skutkového stavu, jehož byl svědkem. Pokud by snad svědek vypověděl i s odstupem času o věci naprosto přesné detaily, šlo by o jev velmi neobvyklý.

[37] Námitka je proto nedůvodná.

[38] Stěžovatel nově tvrdí, že nevěrohodné jsou i fotografie založené ve správním spise. S ohledem na čas a vzdálenosti na nich udané by totiž musel stěžovatel jet rychlostí cca 279 km/hod, což určitě nejel. Na provedeném měření tedy „něco neodpovídá“. Tato námitka je nepřípustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV.
Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud shrnuje, že se žalovaný ani správní orgán I. stupně nedopustili naprosto žádné procesní chyby, a to i přes některé zjevně účelové kroky stěžovatele. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je svou skutkovou i právní argumentací příkladnou ukázkou toho, jak má rozhodnutí o přestupku vypadat. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady převyšující jeho obvyklou úřední činnost. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu